

vilde blive Følgen. Jeg vil kun udtale, at det er mit sikre Haab, at det ærede Medlem saa vel som den anden af Medforslagsstillerne fra i Fjor, der ved 2den Behandling udtalte sig derom (Osc. Hansen), og jeg nok alligevel til sidst skulle mødes om dette Forslag. Thi jeg tvivler slet ikke om, at navnlig det ærede Medlem for Fredensborgs Tilslutning vil blive Betingelsen for, at vi overhovedet faa dette Forslag gennemført. Saa kommer jeg til det meget omstridte Punktum: „Nedlægges Forbudet, omfatter det ogsaa den tilsvarende Strækning af den udyrkede og for Græsvækst blottede Strandbred.“ Jeg har allerede berørt, men vil alligevel paa ny betone, at det glæder mig ved Forhandlingen i Aar, navnlig i Dag, men ogsaa i Forgaars, at lægge Mærke til, at Tonen dog er bleven noget nedstemt med Hensyn til det grufulde i dette Lovforslag. Det glæder mig, at Synet paa de Bestemmelser, der gives i Forslaget, er blevet noget udvidet. I saa Henseende takker jeg paa ny det ærede Medlem for Stubbekøbing for hans Bidrag, saa vel som ogsaa det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen), som med den Hovedvægt, han i Dag har lagt paa den anden Side af Sagen, har bidraget til, at Sindene maaske ikke ere blevne saa opkræmmede over dette Punktum, som de vare i Fjor. Dette gælder ganske vist ikke de ærede Medlemmer for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Bertelsen) og Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius). De synes at være lige saa forsonlige Modstandere af Bestemmelsen om i Fjor, skønt der dog ogsaa i det ærede Medlem for Odenses Ytringer var ligesom et lille Tilbagetog at mærke. Det gør mig ondt, at det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds har taget sig et Nederlag, han i saa Henseende led i Fjor, saa nær, at han endnu ikke har glemt Virkningerne deraf. Jeg kan nemlig kun derud af forklare mig, at han tillod sig i sit Angreb paa Forslaget Ytringer, som kun kunne have personlig Adresse mod mig som Ordfører. Jeg synes, at hans Ytringer om, hvad „praktiske Landmænd“ utvivlsomt maatte komme til Modsetning til, hvad „Teoretikere fra Kjøbenhavn“ kunde finde paa, og hvad „Proku-

ratorer“ kunde have Fordel af, sigtede for meget til at hidse Standsfordommene, og da det sikkert ellers ikke ligger for det ærede Medlem — han har jo for øvrigt ogsaa selv en Rem af Huden som Prokurator, hvad jeg ikke er og aldrig har været — kan jeg kun forklare mig disse hans Angreb derved, at de ere et Udslag af et dybt saaret Sind over, at det har vist sig, at jeg dog har kunnet vinde Flertal blandt de „praktiske Landmænd“, hvorefter dette Tings Flertal bestaar. Med Hensyn til denne Bestemmelses Realitet skal jeg i øvrigt kun sige — den er omtalt saa ofte tidligere, at jeg ikke behøver at føje meget til — navnlig over for de Bemærkningerne, der faldt fra det ærede Medlem for Fredensborg, der fandt Forslaget saa ganske uantageligt, fordi dette Ændringsforslag kom ind i Lørdags, at det er og bliver dog en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem — for øvrigt støttet af det ærede Medlem for Odense — forklarer det Forhold, der da kan komme frem, saaledes, at de Lods ejere, der bo inden for Kysten, kunne forlange Baand lagt paa Strandlodderne, naar de blot tro, at deres Interesser ere truede og finde, at deres Tarv kræver det. De kunne jo ikke forlange noget som helst andet, end at Synsmændene skulle sætte sig i Bevægelse og dømme, og saa kunne de appellere til Landvæsenkommissionen og videre til Landbrugsministeriet. Det er mærkeligt, som de praktiske Erfaringer fra den Menneskealder, hvori Loven har bestaaet, have forvirret de ærede Medlemmers Syn, thi det er ganske vist, at det, jeg har anket over, og det, hvorpaa Forslagsstillerne oprindeligt have grundet hele deres Optræden i denne Sag, er, at Synsmændene for meget have gjort sig til Tjenere for dem, der begære Synet nedlagt, og i alt Fald i høj Grad have ment, at det for dem bare gjaldt om at efterkomme en Begæring, saa snart den blev fremsat. Men vi have dog ingen Sinde vovet at reducere Synsmændene i den Grad til rene Haandlangere for Rekvirenterne, at vi have turdet sige som det ærede Medlem for Fredensborg (Hage) og det ærede Medlem for Odense (Scavenius), at man kunde gaa ud fra, at det var en ren Formsag, thi naar de bag-